

UN VIATGE MÉS QUE INOLVIDABLE

La sort, en un principi, va caure a casa dels Ferrer. Els Ferrer eren una família molt unida, on Maria, la mare, i Pau, el pare, van tindre tres fills Hugo, Laia i Aitana, la més xicoteta. Eren molt amables. Vivien en un poble molt xicotet, però, en una casa molt gran, de 3 pisos i un jardí gegant, en el qual tenien un parc amb un tobogà i gronxadors i també tenien una piscina amb trampolins i una zona de gespa amb hamaques.

Era un dia normal en la família quan la mare va dir que havien guanyat un sorteig. Laia no es creia res, però ella estava tan emocionada que fins i tot va començar a plorar. Resulta que els havia tocat un viatge a les Maldives! Què? Com podia ser? Així que, a poc a poc, varen fer les maletes i varen agafar un vol cap allà.

Quan van arribar a l'aeroport de les Maldives, la situació va començar a ser una mica estranya. Un home amb ulleres de sol enormes es va apropar a ells, els va entregar unes targetes sense dir una paraula, i després va marxar tan ràpid com havia arribat. Laia el va observar amb una mirada inquisitiva, però la seva mare estava tan feliç que no va notar res estrany.

Al principi, el vol va semblar normal, però a mesura que avançava el viatge, Laia va començar a sentir una presència desconeguda, li ho va dir a Hugo, però es va riure d'ella, ja que no la creia. Semblava com si algú els estiguera observant. Quan es va alçar per anar al bany, va veure una ombra creuar pel passadís, però quan va mirar al voltant, no hi havia ningú. Va intentar ignorar-ho, pensant que era només la seva imaginació, però quan va arribar al seu seient s'ho va contar a Aitana.

Finalment, van arribar a l'hotel, que en un primer moment semblava un somni. Les piscines brillaven sota el sol, els jardins eren magnífics, i tot semblava perfecte. Però quan van entrar a l'habitació, l'ambient va començar a canviar. Les llums emetien un soroll molest, i l'aire estava ple d'olor d'humitat. Laia i Aitana intentaven ocultar la seva preocupació, varen començar a sentir-se incòmodes. Des de la seva llitera, podien veure com la porta del balcó es movia sola, tot i que no hi havia vent.

Durant la nit, la situació es va tornar encara més inquietant. Laia i Aitana varen escoltar sorolls estranys, i varen avisar a Hugo, esta vegada si que les va fer cas, perquè ell també escoltava com si algú caminés dins de l'habitació. Varen obrir els ulls espantats i, quan es varen alçar per mirar, tot estava en silenci. Però, en mirar a l'espill, varen veure una figura blanca amb cabells llargs. La figura els mirava fixament. Varen cridar, però quan la mare va arribar, la figura va desaparèixer com si res hagués passat.

L'endemà varen intentar gaudir de la platja, però fins i tot allà les coses es van tornar estranyes. Els xiquets varen veure una figura immòbil a l'aigua, una silueta que semblava humana. Varen caminar ràpidament cap a la mare per a explicar-li el que havien vist, però la mare no els creia.

A la nit, la situació es va complicar. Quan van tornar a l'habitació, van descobrir que les coses sobre la taula estaven descol·locades, i la porta del balcó s'obria sola sense cap explicació. Els xiquets varen decidir baixar a recepció per demanar ajuda, però quan van arribar al vestíbul, van adonar-se'n que l'hotel estava en total silenci. No hi havia ningú. Varen pujar corrent de tornada a l'habitació.

Finalment, la família va decidir marxar abans del que estava previst. Quan van arribar a l'aeroport per tornar a casa, van veure l'home de les ulleres de sol de nou. Estava allà, mirant-los fixament, com si hagués estat esperant-los. De sobte, tot va tenir sentit: el sorteig no era real. Era una trampa, una mentida, i la família només havia sigut una víctima.

Els xiquets varen tancar els ulls quan van pujar a l'avió de tornada, esperant que tot hagués acabat. Però no podien deixar de sentir una sensació inquietant, com si alguna cosa o algú seguís observant-los des de les Maldives, a l'altre costat de l'oceà.

ALIA VALVERDE MARTÍNEZ (1°C)